Jim Kelly

De dood ging in wit gekleed

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Maandag 9 februari

De Alfa Romeo trok een lippenstiftrode streep door een sepiakleurig landschap. Het zand op de oevers van de gekrompen wateren van de Wash was met sneeuw bepoederd. Aan de landzijde lag het zoutmoeras, een netwerk van winters wit rond stukken koud, zwart water. En op zee werd, waar de zon onderging, een konvooi van zes kleine schepen gevangen in een adembenemende vlek van purper en goud.
De sportauto snuffelde aan de maximumsnelheid toen Sarah Baker-Sibley de eerste sneeuwvlok op de voorruit zag vallen. Ze veegde hem met één zwaai van de ruitenwissers weg en drukte de aansteker op het dashboard in. Haar lippen telden tot tien terwijl ze een sigaret klaar hield tussen haar tanden.
Tien seconden. Ze trommelde op het met leer beklede stuur.
Het was twee minuten voor vijf en de koplampen wekten de kattenogen in het wegdek. Ze trok de aansteker uit de houder. Het gloeiende puntje leek haar stemming te verbeteren en ze lachte in zichzelf toen ze de nicotine inhaleerde.
IJskringen hadden zich aan de voorruit gehecht en ze draaide de verwarming voluit open. De thermo-

meter gaf een buitentemperatuur van 0 °C aan, toen heel even -1 °C.
Ze minderde snelheid tot 75 kilometer per uur en keek in de spiegel of er iemand achter haar reed. Ze was één keer ingehaald: de auto reed nog zo'n zevenhonderd meter voor haar uit en ze zag lichten achter zich, maar dichterbij, honderd meter of zelfs minder.
Ze veegde meer sneeuwvlokken van de voorruit. Op het dashboard, bevestigd met een zuignap, zat een fotolijstje met een kiekje van een meisje met haren tot aan haar middel, in badpak op een zonovergoten strand. Ze raakte het lijstje aan alsof het een relikwie was.
Toen ze een scherpe bocht naar rechts maakte zag ze enkele seconden lang weer achterlichten voor zich. En een verkeersbord, lichtgevend, standaard zwart op geel, midden op de rijbaan, met in de linkerbovenhoek het embleem van de AA, de Automobile Association.

OMLEIDING
Overstroming

Een pijl wees hardvochtig naar links, omlaag naar de zee over een smalle onverharde weg.
'Stik.' Ze sloeg met haar hand op het stuur. Ze rem-

de af en keek op haar horloge: één minuut over vijf. Ze moest haar dochter om halfzes van school halen. Ze was er altijd, stipt op tijd. Dat was een van de grote voordelen van een eigen zaak: ze was baas over haar eigen tijd. Daarom nam ze ook altijd de oude kustweg in plaats van de nieuwe tweebaansweg, omdat ze dan nooit last had van verkeersopstoppingen, zelfs in de zomer niet. Eén, misschien twee keer was ze opgehouden in de winkel en had ze moeten bellen dat ze later kwam. Jillie was toen lopend naar huis gegaan, maar Sarah wilde haar niet in de steek laten. Niet vanavond, nu er sneeuw was voorspeld. Ze wilde op tijd zijn, ondanks de omleiding, zolang er geen ander oponthoud was.
Ze keek opnieuw in de spiegel en zag dat de achterligger vlakbij was. Ze zette de Alfa in de eerste versnelling en draaide de besneeuwde onverharde weg op. De koplampen scheerden langs de bomen tijdens het draaien, maar ze merkte niet dat ze heel even een roerloze gedaante verlichtten, gekleed in een tot de enkels reikende donkere, met sneeuw bespikkelde jas, het onder een capuchon verborgen hoofd van haar afgekeerd. Ze zag wel een wegwijzer.

Siberia Belt

Vóór haar waren de achterlichten van het voertuig waar ze achter had gereden. Het werd plotseling stil toen een sneeuwvlaag toesloeg en de wereld smoorde. De wind keerde terug, beukte tegen de zijkant, vuistslagen gedempt door een bokshandschoen. Ze zocht in de spiegel naar de troostende aanblik van koplampen achter haar. Er waren er geen. Maar de achterlichten vóór haar waren nog zichtbaar, warm, gloeiend en veilig. Ze reed er snel achteraan.

Hoofdstuk 2

Een paar honderd meter verderop stond inspecteur van de recherche Peter Shaw in de vallende sneeuw op het strand en probeerde te glimlachen in een ijskoude noordenwind. Het zeelandschap was gletsjerblauw en de witte koppen werden van de golftoppen geblazen voordat ze konden breken. Een zandbank voor de kust was bedekt met ijs: suikerglazuur op marsepein. De sneeuwvlaag verdween even snel als hij was gekomen, maar Shaw wist dat er tegen de avond een sneeuwstorm zou opsteken: de sneeuwwolken pakten zich al als een bergketen samen aan de horizon.

'Het is bijna vloed,' zei hij, terwijl hij een sneeuwvlok van zijn lippen likte, 'dus het moet hier zijn. Precies hier.' Hij tikte met zijn laars ritmisch op de plek, zodat er in zijn voetafdruk een klein stukje drijfzand ontstond, en hij ritste zijn waterdichte gele jack dicht. 'Een lichtgeel vat, ja?' vroeg hij. 'Mosterdgeel, net als de andere. Stak dertig centimeter boven het water uit. Dus waar is het?'

Brigadier George Valentine stond twee meter verder, van de wind af, met zijn rug naar de zee. Hij smoorde een geeuw door op zijn kiezen te bijten. Zijn ogen traanden. Een allergie, voor zeewier misschien of voor de zilte lucht. Valentine keek naar

zijn voeten, naar zijn zwarte instappers waar het zoute water uit sijpelde. Hij was hier te oud voor, vijf jaar van zijn pensioen verwijderd, reumatiek in al zijn botten. Ze waren een uur geleden gebeld door de kustwacht: giftig afval dat bij Scolt Head Island naar de kust dreef.

Zes weken geleden waren er drie vaten aangespoeld op Vinegar Middle, een zandbank vlak voor de kust bij Castle Rising. Shaw had vroege dienst gehad in St James, het hoofdbureau van politie in Lynn. Zijn dochter Francesca speelde wel eens op het strand, waardoor hij er ouderlijke belangstelling voor had. Toen hij ter plekke was aangekomen stond een meisje van een jaar of vijf met een stok te porren in de bovenkant van het vat, waar het gescheurd was. Shaw had haar gevraagd de stok weg te gooien, maar hij had de dringende klank, de bevelende toon niet kunnen onderdrukken. Het gezicht van een kind interpreteren is geen sinecure. Hij had de plotselinge angst gezien, maar de boosheid gemist. Het meisje hield er niet van gecommandeerd te worden en ze had met de stok naar Shaws gezicht gezwaaid toen hij haar beetpakte en haar uit de plas trok die aan haar voeten stond. Ze had het niet zo bedoeld, maar de uithaal op het moment dat Shaw zich vooroverboog had hem in zijn oog geraakt.

De wond zat in het verband, vastgezet met een pleis-

ter over zijn oogkas, en de ontstoken rode randen van een vers litteken waren nog net zichtbaar. Hij voelde eraan en verschoof het verband een stukje om de druk te verlichten. De chemische stof was een mysterie gebleken: een onbestendige mix van resten zwavel- en salpeterzuur, nevenproducten van een slecht gecontroleerd fabricageproces. Een 'klasse 8'-stof, bijtend en met een moordend vermogen om epitheelweefsel aan te tasten. Huid.

'Waar is het?' vroeg Shaw nogmaals. Zo stilstaan was een vorm van marteling. Hij wilde langs de waterkant rennen, voelen hoe zijn hart bonsde, zijn bloed stroomde, de roesverwekkende stroom van natuurlijke pijnstillers zijn hersenen doorweekte – de roes van de hardloper.

Hij zette een kleine verrekijker aan zijn goede oog, waarvan de iris licht en blauw was als vallend water, en scande het zeegezicht. Shaws gezicht weerspiegelde de weidse zee, het soort gezicht dat altijd een horizon aftast. Zijn jukbeenderen waren hoog, alsof een ondernemende krijger van de Mongoolse horden was afgedwaald naar de noordkust van Norfolk en zijn joert naast de strandhuisjes had opgeslagen.

Brigadier Valentine keek op zijn horloge. Hij had het voor één pond gekocht en was er tamelijk zeker van dat het woord Rolex nep was. Het tikte merkwaardig hard. Hij rilde, zijn hoofd hing als de kop

van een gier, laag aan een dunne nek. Hij probeerde zijn mond dicht te houden, want hij wist dat zijn tanden pijn zouden doen als ze aan de koude wind werden blootgesteld.
Een radio kraakte en Valentine haalde hem uit de zak van de vormeloze regenjas die hij droeg. Hij luisterde en zei alleen maar: 'Goed.' Hij stopte hem terug in de plooien van de jas en haalde een rol pepermunt tevoorschijn. Hij stak er een in zijn mond en beet hem meteen doormidden.
'Kustwacht. Ze hebben het vat een uur geleden uit het oog verloren. Het water wordt steeds woeliger door het getij.' Hij haalde zijn schouders op alsof hij de nukken van de oceaan kende. 'Niet erg hoopgevend.'
Shaw streek met zijn hand door zijn korte blonde haren. Ze stonden naast elkaar, de een naar het zuiden kijkend, de ander naar het noorden, en vroegen zich af hoe het zover was gekomen: Shaw en Valentine, het nieuwste rechercheduo van het politiekorps van West Norfolk.
Een of andere grappenmaker van de administratie, dacht Shaw, een ouwe sul die het verleden kende en zich niet druk maakte over de toekomst. Ze zochten een nieuwe partner voor Shaw, die met zijn drieëndertig jaar de jongste inspecteur van het korps was, het wonderkind met een universitaire opleiding en

een vader die ooit was genoemd als de volgende korpschef. En ze waren met George Valentine op de proppen gekomen, een levend reliek van een andere wereld, waar cynische smerissen een vruchteloze oorlog voerden met het geteisem van de straat. Een man die de beste speurder van zijn generatie was geweest, tot hij door één misstap op een zwarte lijst terecht was gekomen, waar hij nooit meer van was geschrapt. Een man wiens carrière op een vallende baksteen leek.

Het was hun eerste week als partners, het leek voor alle twee al een heel leven.

Shaw keek om zich heen. Hij had als kind op dit strand gespeeld. 'Laten we daarheen gaan,' zei hij, wijzend naar een lage heuvel in de duinen. 'Gun Hill. Wat hogerop. Misschien zien we het dan.'

Valentine knikte zonder veel geestdrift. Hij keerde zijn rug naar de zee en keek landinwaarts langs de boog van de vloedlijn. 'Daar,' zei hij, terwijl hij met tegenzin een blote hand uit zijn jaszak haalde.

Een geel metalen olievat, op zijn kant nu, dreef op de golfslag naar het strand.

'Kom mee,' zei Shaw, al hollend; een robuuste, bijna moeiteloze draf.

Het deksel van het vat was verroest en gedeukt en de inhoud begon er al uit te stromen. Hij rook het al op een paar meter afstand, de bijna bijtende geur van